

Sygn. akt IX Ca 972/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Grzybek
-----------------	-------------------

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko R. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Olsztynie I Wydział Cywilny z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt I C 859/16 upr.,

oddala apelację.

SSO Beata Grzybek

Sygn. akt IX Ca 972/16

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. G. kwoty 1.470 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał na to, że na podstawie umowy cesji przejął od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. prawa do wierzytelności powstałej w wyniku nie wywiązywania się przez pozwanego z warunków umowy pożyczki. Powód podał, że pożyczka udzielona została w kwocie 1000 zł, przy czym pozwany zobowiązał się do zwrotu kwoty 1470 zł.

Pozwany R. G. nie stawił się na rozprawę ani nie zajął stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 14 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie oddalił powództwo.

W ocenie Sądu Rejonowego powód nie udowodnił roszczenia. Nie wykazał istnienia wierzytelności oraz faktu jej przelewu. Powód co prawda załączył do pozwu "wyciąg z załącznika nr I", jednakże zdaniem Sądu nie jest to

wystarczający dowód na to, iż powód nabył wierzytelność względem pozwanego. "Wyciąg" ten nie jest podpisany a jedynie został poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda i nie wynika z niego to, by był integralną częścią umowy sprzedaży wierzytelności. Natomiast załączona do akt umowa ramowa pożyczki nie została podpisana przez pozwanego, nie sposób zatem uznać by w istocie została zawarta. Treść punktu 3.10. § 3 Umowy

Ramowej Pożyczki, zgodnie z którym pożyczkobiorca zobowiązany jest do odesłania formularza umowy opatrzonego jego podpisem.

W apelacji od powyższego wyroku powód zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego:

a) . Art. 60 k.c. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. ustawa o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715) poprzez ich błędną wykładnię, a mianowicie przyjęcie przez Sąd Orzekający, iż oświadczenie woli o zawarciu umowy pożyczki dla swej ważności wymaga formy pisemnej, w sytuacji gdy wykładnia w/w przepisów prowadzi do wniosków, iż forma pisemna zastrzeżona została jedynie dla celów dowodowych.

- naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie tj. brak wszechstronnego rozważania zebranego w sprawie materiału przez Sąd Orzekający i odmówienie mocy dowodowej przedłożonym w sprawie dokumentom, w sytuacji gdy przedmiotowe dokumenty winne być traktowane jako dowody należycie wykazujące istnienie przysługującej powodowi należności,

b) art. 232 zd. 2 kpc w zw. z art. 299 kpc poprzez ich niezastosowanie i nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania stron - Strony Pozwanej, w sytuacji gdy zdaniem Sądu (czemu Powód konsekwentnie zaprzecza) w sprawie brak było środków dowodowych,

c) art. 308 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd I Instancji dowodów z przedłożonych w postępowaniu dokumentów jako dowodów utrwalonych za pomocą urzędzeń wskazanych w/w przepisie,

d) art. 339 § 2 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie przez Sad Orzekający, iż w sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości, w sytuacji gdy w przedmiotowym stanie faktycznym takie wątpliwości nie wystąpiły, czego skutkiem winno być przyjęcie przez Sąd Orzekający wskazanych przez Powoda twierdzeń za prawdziwych,

e) art. 208 § 1 kpc poprzez jego niezastosowanie, i, w przypadku powzięcia wątpliwości przez Sąd Orzekający, zaniechanie wezwania Strony powodowej do przedstawienia dowodów oraz zajęcia stanowiska, celem wyjaśnienia wątpliwości Sądu

Wskazując na powyższe zarzuty powód domagała się zmiany wyroku i uwzględnienie powództwa ewentualnie wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, pod uwagę biorąc z urzędu nieważność postępowania. Z kolei zgodnie z art. 505⁹ § 1 k.p.c. apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie prawa procesowego mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia. Za taki zarzut nie można uznać zarzutu naruszenia art. 233 § 1, art. 232, , który de facto jest zarzutem błędnego ustalenia przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie. Powód polemizuje bowiem z ustaleniami faktycznymi oraz oceną dowodów, stawiając tym samym w istocie zarzut o błędnych ustaleniach faktycznych. Tymczasem w postępowaniu uproszczonym z uwagi na ograniczenia kognicji Sądu odwoławczego oraz katalog zarzutów apelacyjnych, nie są skuteczne zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wyjątek stanowi sytuacja, gdy wraz z takim zarzutem następuje powołanie się na nowe fakty i dowody, których strona nie mogła powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Jak stanowi art. 505¹¹ § 2 k.p.c. sąd odwoławczy przeprowadza postępowanie dowodowe jedynie, gdy

apelację oparto na późniejszym wykryciu nowych faktów lub dowodów, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Oznacza to, że sąd odwoławczy w postępowaniu uproszczonym jest jedynie sądem prawa, o ile nie zachodzi przypadek z art. 505¹¹ § 2 k.p.c.

Z powyższych względów zarzuty powoda, w których polemizuje z oceną dowodów oraz ustaleniami faktycznymi Sądu pierwszej instancji nie mogą być skuteczne w niniejszym postępowaniu, zwłaszcza, że nie przedstawiono żadnych okoliczności i dowodów, których istnienie wykryto dopiero po wydaniu zaskarżonego orzeczenia.

Trafnie wskazał Sąd Rejonowy, iż powód nie wykazał by jakakolwiek wierzytelność wobec pozwanego R. G. była przedmiotem pomiędzy powodem (...) Sp.z o.o. Umowa przelewu wierzytelności z dnia 30 czerwca 2015 r. zawierała w sobie również załącznik nr 1, w którym wskazano szczegółowo przelewane wierzytelności, co oznacza, że jeśli taki załącznik powstał powinien być przez strony podpisany. Przedstawiony przez powoda wyciąg z załącznika nie zawiera podpisu, nie może zatem zostać uznany za oświadczenia woli stron umowy przelewu. Tym samym nie wywiera skutków materialnoprawnych przelewu.

Nie jest trafny zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 339 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z przepisu tego wynika, że Sąd wydając wyrok zaoczny bada przede wszystkim okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Jeśli twierdzenia te nasuwają uzasadnione wątpliwości powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe. Odmienne ocena przytoczonych okoliczności faktycznych powinna stanowić podstawę wydania wyroku zaocznego. Kryteria jakimi powinien kierować się Sąd oceniając przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne powinna opierać się przede wszystkim o ocenę zasadności roszczenia z punktu widzenia prawa materialnego. Wskazuje na to liczne orzecznictwo. Tytułem przykładu można podać wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 września 2013 r. (I ACa 494/13). Wskazano w nim, że Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo. Oceniając okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda Sąd powinien kierować się również zasadami logiki. Wewnętrznie sprzeczne, nielogiczne twierdzenia dają podstawę do przyjęcia uzasadnionych wątpliwości co do twierdzeń powoda. Taką podstawę stanowią również twierdzenia zbyt ogólne, w których brak jest elementów istotnych pozwalających w sposób precyzyjny zbudować uzasadnienie dla zgłoszonego w pozwie roszczenia.

W niniejszej sprawie twierdzenia podniesione w pozwie nie pozwalały na przyjęcie zasadności zgłoszonego roszczenia o zapłatę od pozwanego kwoty 1.470 zł odsetkami. Treść pozwu nie wskazuje dokładnie jakie były warunki umowy, o których tylko ogólnikowo wspomina powód w treści uzasadnienia pozwu. Nie wskazano również na jakich warunkach została nabyta wierzytelność wobec pozwanej. Odwołanie się ogólnie do wskazania tych okoliczności w dokumentach dołączonych do pozwu prowadziło do konieczności oceny tych dokumentów, a zatem przeprowadzenia postępowania dowodowego. Ogólnikowo opisane zobowiązanie, które według twierdzeń powoda miało ciążyć na pozwanym, daje podstawę do przyjęcia uzasadnionych wątpliwości, co do twierdzeń powoda zawartych w pozwie a przez to słuszne okazało się stanowisko Sądu Rejonowego, który uznał, że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Skoro powód opiera żądanie na wejściu w prawa dotychczasowego wierzyciela pozwanego, to winien to udowodnić. Powinien również wykazać, że pierwotnemu wierzycielowi przysługiwała wierzytelność będąca przedmiotem przelewu. Takich dowodów, powód nie zaoferował.

Nie był również trafny zarzut naruszenia art. 60 k.c. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. ustawa o kredycie konsumenckim. Podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, że załączona do akt umowa ramowa pożyczki

nie została podpisana przez pozwanego, nie sposób zatem uznać by w istocie została zawarta. Dodatkowo na treść punktu 3.10. § 3 Umowy Ramowej Pożyczki, wskazuje, że pożyczkobiorca zobowiązany jest do odesłania formularza umowy opatrzonego jego podpisem. Treść tych zapisów jest jednoznaczna i nie nasuwa wątpliwości co do konieczności podpisu umowy pożyczki, która w niniejszej sprawie została przedłożona bez podpisu strony pozwanej.

Podsumowując, ponieważ strona powodowa nie podniosła zarzutów mogących odnieść skutek w postępowaniu uproszczonym, a Sąd odwoławczy nie dopatrzył się nieważności postępowania, ani naruszeń prawa materialnego, które powinien wziąć pod uwagę z urzędu apelacja podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym w oparciu o art. 505¹⁰ §2 k.p.c. Przepis ten zezwala na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym, o ile w apelacji lub odpowiedzi na apelację nie zostanie zgłoszony wniosek o przeprowadzenie rozprawy. Skarżący nie domagał się w apelacji przeprowadzenia rozprawy, zaś pozwany nie zajął stanowiska. Sąd Okręgowy nie orzekł o kosztach postępowania, gdyż strona skarżąca przegrała proces, zaś strona wygrywająca nie wniosła o zasądzenie tych kosztów.

Beata Grzybek